

Otevřít své srdce

JAHEN JOSEF JANŠTA

Postní doba a ministrantská skupina? Kluci chodí častěji sloužit při mši svaté, zúčastňují se křížové cesty, postupně přistupují ke svátosti smíření.

„To je všechno dobré,“ chválí je pan farář, „ale abychom se opravdu přiblížili v postní době k Pánu Bohu, tak je třeba otevřít své srdce.“

Pan farář to ještě dál vysvětluje, ale čtvrták Honza kněze nechápe.

Doma se pak zeptá: „Mami, co to znamená otevřít srdce?“

Maminka se zamyslí a říká: „Představ si, že někdo u dveří zvoní, my mu otevřeme, pohostíme ho a děláme všechno pro to, aby se u nás cítil dobře. Otevíráme mu náš dům, náš domov. Jestliže na někoho myslíš, pomáháš mu a modlíš se za něho, otevíráš mu své srdce.“

Chlapec však spokojený není. „Pan farář to říkal ještě jinak. Ale už nevím jak.“

Postní dny ubíhají v pošmourném počasí. Na víkend však hlásí sluníčko. Ráno to má přimrzat, přes den svítit slunce.

„Pojedeme na hory,“ zvolá tatínek a všichni se radují.

Na horách je opravdu nádherně. Honza tam sjíždí prudký kopec, který má dole

dlouhou rovinku na dojezd, kde se pohybuje hodně dětí. Tam mu snad při desáté jízdě vběhne do cesty jedno z nich. Honza prudce zatočí, aby do něj nevjel. Neudrží rovnováhu a ve velké rychlosti padá. Udělá několik přemetů a zůstává ležet. Tatínek není naštěstí daleko, a tak vše vidí. Lekne se, když syn nevstává. Vydává se co nejrychleji k němu. Zjišťuje, že nedýchá, má zřej-

ale teď se potí, rychle dýchá, cítí, že mu docházejí síly. Ale stále znovu si opakuje: „Musím ho tam donést, musím..., musím...“

Už je to snad posledních třicet metrů a tatínek mele z posledního. Honza se probouzí.

„Musím..., musím...,“ slyší jedním uchem a druhým vnímá rozběhnuté srdce, které ve velké námaze buší.

Honza se začíná orientovat v situaci. Vnímá, co táta pro něho dělá. Jeho bušící srdce v něm probouzí úzkost, aby tatínek vydržel.

Na chatě pokládají zraněného chlapce do postele. Třese jím zima a moc ho bolí noha. Naštěstí brzy přijíždí sanitka s lékařem, který ho ošetřuje a nařizuje odvoz do nemocnice. V sanitce a potom i v nemocnici chlapec opakovaně usíná a zase se probouzí. Přitom v něm stále znovu ožívá vzpomínka na tatínkovo bušící srdce, které se pro něho tak namáhalo. Teď už nepotřebuje vysvětlovat, co znamená otevřít srdce. Je třeba, aby bylo jako srdce tatínkovo.

Ilustrace: Jiří Vančura

mě vyražený dech. Dává mu první pomoc. Úspěšně. Hoch se probouzí, ale postavit se na nohy nedokáže. Tatínek ho bere do náruče a zamyšlí s ním k horské chatě.

Je to však poměrně daleko a Honza není žádný strážlík. Navíc hned usíná, a proto nijak nespolupracuje. Jeho táta je silný muž,

VODNÍ KRÁLOVNA

OTEC JIŘÍ BARHOŇ

Děti všech světadílů znají Andersenovu pohádku o Sněhové královně. Znáte ale pohádku o Vodní královně? Jestli ne, čtěte prosím dále.

Letos v březnu jí bude teprve pětadvacet (17. března 2022), má už doma sedm zlatých medailí ze tří olympiád a patnáct dalších zlatých medailí z rovněž tří světových šampionátů. To je celkem slušná bilance na tak mladého člověka, kdo by ji nebral?

O koho jde? O Katie Ledecky (chcete-li Ledecovou), mladou sympatickou plavkyni z Ameriky. Kvůli těmto jejím mimořádným, skoro senzačním úspěchům byla už bezpočtukrát na titulních stranách nejruznějších novin a časopisů téměř celého světa a bylo s ní natočeno mnoho rozhovorů. Naštěstí se jí z toho všeho nikdy nezatočila hlava a s klidnou usměvavou tváří vždycky zůstala a stále zůstává stát pevně na zemi.

Tyto úspěchy a mediální pozornost pro ni totiž nejsou zdaleka to nejdůležitější.

Když jako malá holčička poprvé sestoupila do pětadvacetimetrového plaveckého bazénu a měla přeplavat na jeho druhý konec, trvalo to dlouho, skoro se jí zdál nekonečně vzdálený. Ale nevzdala to, dala se do toho a plavala. Podruhé už to bylo o něco lepší. Lepší to pak bylo i v každém dalším tréninku, kterých bylo také nekonečně. Jeden kouč o ní později řekl: „Když se zakousne do závodu, nenechá si ho uniknout. Raději by umřela, než by se nechala porazit.“

Po rodičích a prarodičích (dědeček z tatínkovy strany Jaromír Ledecský pocházel z Čech, odešel do Ameriky v roce 1947) měla pevnou vůli a k ní ještě něco zvlášť důležitého – víru. Každý den a také před každým závodem se Katie modlí. Zvláště oblíbenou má jednu modlitbu Zdravas Maria. V jejím zavazadle, se kterým cestuje po světě, byste našli mezi osobními věcmi vedle sebe stejně jako zubní pastu a kartáček i růženec. Každou neděli také přichází do kostela na mši svatou. O své víře nemluví oká-

zale, ale vždycky ji zcela samozřejmě připomene, když na to přijde řeč nebo když je to třeba:

„Když jsem na nějakém velkém plaveckém závodě, který sledují tisíce lidí, udělám si čas na Boha a myslím na něj. Moje katolická víra je pro mne velmi důležitá. Vždycky to tak bylo a vždycky to tak bude. Je to součástí mé osobnosti a cítím se při tom dobře. Pomáhá mi to vidět věci z nadhledu.“

Se svým talentem a houževnatostí i s touto tzv. vnitřní výbavou pak s přibývajícím věkem přibývaly i její sportovní úspěchy. Na svých prvních olympijských hrách v Londýně v roce 2012 soutěžila v pouhých patnácti letech a k překvapení všech odborníků si tam doplavala v závodě volným stylem na 800 m pro zlatou medaili, čímž se stala nejmladší plaveckou šampionkou americké výpravy na hrách.

Už tohle vzbudilo mimořádnou pozornost, ale nikdo ještě netušil, co bude následovat na další olympiádě o čtyři roky později v Riu de Janeiru. Tam už zlaté medaile vybojovala hned čtyři(!) a na posledních olympijských hrách v Tokiu (2021) přidala do téhle vzácné sbírky nejcen-

nějších olympijských kovů ještě dvě další. Široké srdce, rozhled i humor Katie dosvědčuje také jeden její vzkaz na Twitteru, který vyřukala pro naši lyžařku Ester Ledecovou poté, co ta na zimní olympiádě v Jižní Koreji v roce 2018 unikátním způsobem vybojovala zlatou medaili na lyžích i na snowboardu: „Ester, myslím, že jsme příbuzné. Musíme snad dělat test DNA?“

Pokud vím, žádný test se nedělal, nějaká vzdálená příbuznost tam však je, kdo chce, může ji prověřit. Podstatné je, že tato Vodní královna či Královna plavání, jak ji také mnozí nazývají, ukazuje, jak mladým, tak i starším, co je v životě důležité. Řekla to po olympiádě v Tokiu, kde od ní někteří fanoušci čekali více než dvě zlatky: „Lidi možná mrzí, že nevyhrávám úplně všechno, ale já bych byla radši, kdyby je trápily jiné a důležitější věci. Tolik lidí ve světě trpí...“

Milá Katie, díky za to a všechno „nej“ k tvým jubilejním pětadvacátým, které budeš zanedlouho slavit!

Ilustrace: Helena Filčíková

RYTÍŘSKÝ TÁBOR S JEZUITY

PAMPLONA 2022

Budkovice u Ivančic:	
30.6.—10.7.	Budování města
10.7.—20.7.	Válečné tažení II
20.7.—29.7.	Sjednocení království
29.7.—31.7.	Dobývání města
31.7.—8.8.	Templářský noviciát
8.8.—18.8.	Stát se rytířem!
Makolusky:	
19.7.—29.7.	Kingdom come
2.8.—12.8.	Boj o uprázdněný trůn
18.8.—28.8.	Stát se rytířem!

